

Se o sezonskem delavstvu v Prekmurju

Z ozirom na razpravo na zasedanju banskega sveta dravske banovine o sezonskih delavcih v Prekmurju, je potrebno javno pojasnilo, ker je o tem tudi v javnosti bilo objavljeno poročilo.

Ne drži trditev, da bi imeli v Prekmurju 14.000 sezonskih delavcev. O številu teh je pravilno pisal g. Janko Bejek v zadnjem »Slov. gospodarju«. Ne drži trditev, da bo šlo v Vojvodino le okrog 2000 delavcev, ampak jih bo šlo okrog 2650. Ne drži trditev, da je lansko leto ostalo doma okrog 75% našega delavstva; to je v protivnost z izjavo, da jih je lansko leto šlo okrog 4500, torej bi bilo kar 18.000 sezonskih delavcev, ko pa se trdi v sami resoluciji, da jih je okrog 14.000, kar je pa še preveč pretirano, kakor je pravilno poročal v zadnji številki »Slov. gospodarja«. Ne drži trditev, da tujina ne vpliva kvarno na naše delavstvo v narodnem oziru, da se delavstvo tujih idej ne navzame. Vsi seveda ne, nekateri pa. Mi bi lahko dali o tem dokaze, pa mislimo, da ni mesta za take stvari v časopisju. Spričo trditve, da je zadovoljen delavec dober patriot in narodno zaveden, bi bilo treba pokazati na ti-

ste bogataše v Soboti, ki so vse prej kot narodno zavedni.

Ne moremo odobravati tudi zahteve, da se naj pusti v tujino vsak, kdor je potreben, brez ozira na starost. Mi ponovno prosimo in predlagamo, da se naj pustijo v tujino le tisti moški, ki so rojeni vsaj leta 1916., in dekleta, rojena vsaj leta 1921. Prostora za dokazovanje pa tu ni!

Omembe vredno je tudi vprašanje, kako plačujejo v Prekmurju veleposestniki delavce. Znano je namreč, da so plačevali lansko leto delavcem le 10 din dnevno, in to pri delavčevi hrani. Na ta način se kajpada ne širi zadovoljstvo med delavci!

Ponovno poudarjamo, da je treba dati našim delavcem dela, da bodo imeli dovolj kruha. Vedite pa delavci, da je v tujini vojna in da lahko zgubite tudi vi življenje, kakor jih je toliko zgubilo v Franciji, in življenje je vendar več kot vse drugo! Komur ni velike sile, naj ostane doma. Siromaki naj gredo, druge pa nikar pustiti ven, naj delajo doma.

Gornje vrstice smo napisali iz ljubezni do naših delavcev.

Kadar kupujete

ASPIRIN

tablete, ne pozabite pogledati, da li vsak zavitek in vsaka posamezna tableta nosi „Bayer“-jev križ, ki ga mora imeti. Ni namreč Aspirina brez „Bayer“-jevega križa.

Optima Reg. 200 B. N. 1137 - 1138 - 1139 - 1140

Po Jugoslaviji

Dohodnina se nam obeta. Radi znatnega dviga cen, radi lanskega povišanja prejemkov državnih uslužbencev in predvidene preskrbe kredita za nabavo prehrane za državne nastavitelce bo državni proračun od 1. aprila do 31. decembra 1941 višji kot je bil dosedanji. Računajo, da bo vsota proračuna v kljub temu, da je samo za devet mesecev, ista kot je bila za leto 1940/41, to je nad 14 milijard dinarjev. Radi uveljavljenja novega proračuna je pričakovati spremembe v davčni zakonodaji. Uvedena bo najbrž dohodnina. Ni pa še znano, ali bo kmet tudi moral plačevati dohodnino ali ne. Končno napovedujejo, da ne bo prinesel novi dohodninski davek znatnega povečanja davčnih stopenj, temveč samo uspešnejše izterjavanje predpisanih davkov.

Kdaj bo bl. Nikolaj Tavilič proglašen za svetnika? Hrvati upajo, da se bo to zgodilo letos, ko se obhaja narodna svečanost 1300letnice krščenja Hrvatov in pa 550 letnica smrti bl. Nikolaja Taviliča, ki je umrl leta 1391 kot mučenec v Jeruzalemu. V tem pričakovanju jih je potrdila vest, ki jo je prinesel zagrebški nadškof dr. Stepinac iz Rima, kjer je nedavno bil na obisku pri papežu Piju XII. Nekateri

mislijo, da bi se progalsitev blaženega Nikolaja Taviliča za svetnika mogla zgoditi na letošnji praznik prvakov apostolov sv. Petra in Pavla, ko bo zaključeno hrvatsko sveto leto (jubilejno leto krsta Hrvatov). Drugi pa upajo, da se bo to zgodilo vsaj do 14. novembra, ko bo končana 550 letnica Nikolajeve mučeniške smrti. Katoliški krogi na Hrvatskem pri tem poudarjajo, da se češčenje bl. Nikolaja

med hrvatskim ljudstvom še ni tako razširilo, kakor bi bilo potrebno. Dozdaj ima komaj polovica cerkev in kapelic na Hrvatskem kip ali sliko ali oltar bl. Nikolaja. Čim bolj bo češčenje tega blaženika in zaupanje v njegovo pomoč med ljudstvom naraslo, tem prej bo prišlo do njegove kanonizacije (proglasitve za svetnika). To velja tudi za predmet iskrenih želja slovenskega naroda, za proglašenje za blaženega služabnika božjega svetniškega škofa Antona Martina Slomška.

Novice iz domačih krajev

Sedemdesetletni jubilej je obhajal 12. marca g. Jožef Trafenik, upokojeni ravnatelj Spodnještajerske ljudske posojilnice v Mariboru. Rodil se je leta 1871 pri Sv. Florjanu pod Bočem iz učiteljske družine. Po končani gimnaziji in bogoslovju v Mariboru je bil posvečen v mašnika leta 1895. Kaplan je bil med drugim tudi na Hajdini, kjer ga je zadela huda nesreča. Zlomil si je nogo in je mnogo trpel radi poškodbe, ki mu še danes nagaja. Dolgo let je bil v Mariboru v škofijski pisarni in je

skrbel za petje ter organje v stolni cerkvi. Ob prevratu je bil postavljen za ravnatelja Spodnještajerske ljudske hranilnice v Mariboru, ki se je pod njegovim spretnim vodstvom razvila v močan ter ugleden denarni zavod. Pred leti je stopil v pokoj, katerega preživlja v Mariboru. Jubilat se veseli v našem obmejnem mestu obče priljubljenosti ter spoštovanja. G. ravnatelj Jožetu naše čestitke z željo, da bi užival zasluženi pokoj v krepkejšem zdravju še dokaj let!

Stavbe, ki jih grade živali. V vsej tropski Afriki niso postavili najvišjih zgradb ljudje, temveč živali, kakor so na primer termiti (vrsta mravelj). Človeška stavbarska umetnost še ni postavila tako velikih zgradb, kakor žival, če vzamemo razmerje med ljudmi in termiti, ki so čisto majhni, pa postavijo 12 metrov visoke zgradbe. Večkrat so po svoji višini in vitkosti pravečati nebotičniki. V Sudanu, vzhodni in južni Afriki vidis v daljavi griče, za katere misliš, da so človeške naselbine, pa so le termitske zgradbe. Življenje termitov je čudovito. Termiti zbirajo strohneli les in druge snovi, zlasti rogozničarje in papir. Boje se luči in sončne toplote. Njihovi izleti, ali bolje bojni pohodi so običajno zvečer in ponoči. Če na-

Podkrajški Judež

Povest iz domačih hribov

»Pred ženitvijo sem varen. Bodite brez skrbi, teta!«
 »Prav imaš! Dober pob si in mojih misli. Pa to veš tudi, da je Bog rekel: duh je voljen, človek pa je slab. Zase sicer lahko rečem, da nisem imela nikoli kakih skušnjav; če bi me bil sam cesar vprašal, bi mu bila figo pokazala — hvala bodi Bogu! Mladim ljudem pa rade pridejo muha. Če se jim malo bolje godi, že mislijo, da jim samim ni obstati, da si morajo tovariša ali tovarišico poiskati, potem pa ti kar čez glavo treščijo v zakonski jarem. Tonč, še nekaj ti bom svetovala, da ne boš postal kdaj slab, da boš do kraja obstal v samskem stanu. Veš kaj? Pojdi h kapucinom ali k frančiškonom! Pa rajši h kapucinom!«

»Ali vam bolj kaj pametnega ne pride na misel? Saj vendar ne bom začel študirati, ko pa bom kmalu že trideset let star!«

»Saj ti ni treba študirati. Radi te vzamejo za brata, boš za vratarja ali za cerkovnika ali za kuharja — to ti je še lepše, kakor če moraš okoli po misijonih letati pa pridigati in spovedovati. Malo težka pa raskava je meniška halja že. Je pa to dobro v njej, da ne moreš čez ojnice skakati. Pa so menihi kljub temu zmerom dobre

11 volje, zmerom boš imel veselo tovarišijo in ti nikoli ne bo dolg čas. Verjemi mi, Tonč, ni kaj lepšega kakor redovniški stan.«

»Teta, zakaj pa potem vi niste šli v samostan?«

»Jaaaz? Sveti križ, kaj takega bi si še misliti ne bila upala. Vsi ne morejo v samostan. V božjem kraljestvu niso samo sveti menihi in puščavniki, so tudi svet romarji — Bog mi odpusti, saj od svetosti sem še tak daleč, kakor je pepelnica daleč od adventa... Mene je Bog na drugo pot peljal. Iti moram za njim zdaj ser, zdaj tja in pobirati drobtinice, ki mi jih meče na pot.«

»Teta, vam je ves svet pretesen, meni bi samostan naj ne bil.«

»Ti moj Bog! Svet zadaj in spredaj ni kaj prida in je vseeno, ali je tesen ali širok. V samostanu si na du in telesu oskrbljen. Tam ti ni treba garati, da bi si kruh zaslužil, in na dediščino ti tudi ni treba misliti.«

»Na dediščino? Kdo bi mi pa naj kaj zapustil?«

»Bajto bi morala tebi zapisati, ko bi umrla. Če g pa v samostan, jo lahko Devici Mariji zapišem pa nan bo obema na onem svetu v korist, tebi in meni.«

»Teta, storite s svojo bajto, kar hočete! Jaz nisem nikoli mislil nanjo. Meni je ni treba.«

»Torej pojdeš res h kapucinom? Bogu bodi hvala. Ali veš kaj? Ko pridem prihodnjič v Maribor, te bo prigrasila in bom vprašala, kaj moraš svojega s seboj prinesiti.«